

Arrest

nr. 303 144 van 13 maart 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de
Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken

DE VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 8 maart 2024 heeft ingediend om bij wege van voorlopige maatregel, de behandeling bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de vordering tot schorsing, neergelegd in het op 11 januari 2024 ingediende schorsings- en annulatieberoep, dat gericht is tegen de beslissing van 2 januari 2024 tot terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster bood zich op 2 januari 2024 aan bij de grensdoorlaatpost op de nationale luchthaven te Zaventem, komende met vlucht XY641 vanuit Jeddah (Saudi-Arabië). Ze was in bezit van een vervalst Frans paspoort.

1.2. Op 2 januari 2024 werd een beslissing tot terugdrijving genomen.

1.3. Tevens werd op dezelfde dag een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats genomen.

1.4. Verzoekster diende op 2 januari 2024 een verzoek om internationale bescherming in aan de grens.

1.5. Op 11 januari 2024 heeft verzoekster een schorsings-en annulatieberoep ingediend tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing tot teruggrijping.

1.6. Op 30 januari 2024 nam verweerder een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats (bijlage 39 bis). Hierin wordt verwezen naar de artikelen 74/5, §4, 5° en 74/6, §1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

1.7. Op 1 februari 2024 werd verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.8. Op 14 februari 2024 nam het CGVS een beslissing tot weigering van erkenning van de vluchtelingenstatus en tot weigering van toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.9. Bij arrest nr. 302 829 van 7 maart 2024 werd het beroep dat tegen voormelde beslissing werd ingediend, door de Raad verworpen. Verzoekster diende immers een verzoekschrift in dat geen betrekking heeft op de beslissing van het CGVS.

De punt 1.2. bedoelde beslissing is de bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“TERUGDRIJVING

op 2/01/2024 om 09:22 uur, aan de grensdoorlaatpost DAC LPA BRU-NAT GC/VVR, Luchthaven ZAVENTEM, werd door ondergetekende O.V..

de heer/mevrouw:

achternaam B. voornaam S. D.

geboren op (...) 1990 te CONAKRY geslacht (mlv) vrouw

die de volgende nationaliteit heeft GUINEE wonende te

houder van het document geen nummer

afgegeven te op

houder van visum nr van het type afgegeven door

geldig van tot voor een duur van dagen, met het oog op:

afkomstig uit Jeddah met XY641 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht)

, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

X (A)*Is niet in het bezit van een geldig reisdocument / van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid, 1°/2°)*

Reden van de beslissing: HET DOOR BETROKKENE GEBRUIKTE REISDOCUMENT WORDT VAN VALSHEID BETICHT EN WORDT GERECHTELIJK IN BESLAG GENOMEN. BETROKKENE BESCHIKT DUS NIET MEER OVER ENIG GELDIG REISDOCUMENT.

Dossiernummer: HV. 55 .RB. 21 1 2024

X (B)*Is in het bezit van een vals / nagmaakt / vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1°/2°)*

Reden van de beslissing: Document: Frans paspoort 22EA03093, Vervalsing: valse ID-pagina”

2. Over de gevolgen van de in punt 1.6. bedoelde beslissing tot vasthouding

In deze beslissing werd gesteld dat verzoekster overeenkomstig artikel 74/5, § 4, 5°, van de Vreemdelingenwet toegelaten wordt tot het grondgebied omdat er geen beslissing werd genomen door de commissaris-generaal binnen de vier weken na het verzoek om internationale bescherming.

Conform § 5 van voormelde bepaling wordt *“de maatregel van terugdrijving genomen ten opzichte van de vreemdeling bedoeld in § 4, die toegelaten wordt het Rijk binnen te komen, (...) van rechtswege gelijkgesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten in de zin van artikel 7, eerste lid”*.

De bestreden beslissing tot terugdrijving werd aldus van rechtswege gelijkgesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster bleef echter vastgehouden en kreeg geen termijn om het grondgebied te verlaten, dit op grond van artikel 74/6, §1, 2°, van de Vreemdelingenwet waarnaar de in punt 1.6. bedoelde beslissing verwijst.

Dat een beslissing tot terugdrijving van rechtswege wordt omgezet in een bevel om het grondgebied te verlaten betekent niet dat verweerder een nieuwe beslissing heeft getroffen (cfr. RvS, nr. 14 145 van 13 januari 2021).

Artikel 52/3, §3, van de Vreemdelingenwet bepaalt trouwens uitdrukkelijk het volgende: *“Indien de in paragraaf 1 en 2 bedoelde vreemdeling op het moment van de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming reeds het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waaraan hij nog geen gevolg heeft gegeven, ziet de minister of zijn gemachtigde af van het nemen van een nieuwe verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel maar wordt de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven maatregel tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming opgeschort overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70.”*

Het voormelde houdt dus in dat de Raad, gevat voor een beslissing tot terugdrijving, gevraagd wordt uitspraak te doen over een vastgehouden vreemdeling met een uitvoerbaar bevel om het grondgebied te verlaten dat getroffen werd op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet (wanneer de betrokken in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten).

Wanneer er hierna dus sprake is van “een beslissing tot terugdrijving” of “bijlage 11”, moet dit gelezen worden als “een bevel om het grondgebied te verlaten”.

3. Over de gevorderde voorlopige maatregelen

3.1. Het voorwerp

Verzoekster vraagt de Raad, bij wege van voorlopige maatregel in toepassing van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet, dat hij bij hoogdringendheid uitspraak doet over de vordering tot schorsing, neergelegd in het op 11 januari 2024 ingediende schorsings- en annulatieberoep, dat gericht is tegen de bijlage 11 van 2 januari 2024.

Het is erop gericht de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan te horen bevelen.

3.2. Relevante bepalingen inzake de gevorderde voorlopige maatregelen

Artikel 39/85 §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.”

- Artikel 39/57, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

- Artikel 44 van het procedurereglement van de Raad:

“Zolang de vordering tot schorsing aanhangig is, kan bij een afzonderlijk verzoekschrift een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen worden ingediend.

De vordering wordt ondertekend door de partij of door een advocaat die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980.

De vordering wordt gedagtekend en bevat :

1° de naam, nationaliteit, de gekozen woonplaats van de verzoekende partij en het kenmerk van haar dossier bij de verwerende partij zoals vermeld op de bestreden beslissing;

2° de vermelding van de beslissing waarvan de schorsing wordt gevorderd;

3° de beschrijving van de gevorderde voorlopige maatregelen;

4° een uiteenzetting van de feiten die aantonen dat de voorlopige maatregelen noodzakelijk zijn om de belangen van de partij die ze vordert, veilig te stellen;

5° in voorkomend geval, een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat het een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid betreft. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt deze vordering afgedaan overeenkomstig artikel 46.

De vordering wordt slechts onderzocht als er zes eensluidend verklaarde afschriften zijn bijgevoegd.”

3.3. Over de toepassing van de bepalingen opgesomd in punt 3.2.

Het schorsings-en annulatieberoep ingediend tegen de beslissing tot terugdrijving, is ingeschreven op de rol en de Raad heeft zich er nog niet over uitgesproken. De vordering tot schorsing is derhalve nog hangende en dus kon bij een afzonderlijk verzoekschrift zoals *in casu* een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen worden ingediend.

Er is ook voldaan aan de voorwaarde van een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is zoals de verzoekende partij terecht uitlegt, imminent geworden, gezien het gestelde in de artikelen 49/3/1, 52/3, §3 en 39/70 van de Vreemdelingenwet, het gegeven dat verzoekster is vastgehouden en het feit dat verzoeksters verzoek om internationale bescherming (VIB) haar beslag heeft gekregen door het bovenvermeld arrest van de Raad van 7 maart 2024.

Onderhavige vordering waarbij bij wege van voorlopige maatregel gevraagd wordt om de vordering tot schorsing zo snel mogelijk te behandelen, werd ingesteld binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde termijn na het bovenvermeld arrest van de Raad van 7 maart 2024.

Het afzonderlijk verzoekschrift waarbij voorlopige maatregelen werden gevorderd, voldoet procedureel aan de in artikel 44 PR RvV voorziene voorwaarden.

De Raad slaat wel geen acht op het hierin ontwikkeld middel dat niet is toestaan binnen het raam van artikel 44 PR RvV.

De Raad concludeert dan ook dat de vordering voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid samen met de vordering tot schorsing behandeld en afgedaan kan worden, zoals artikel 39/85, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet het voorschrijft.

4. Over de rechtspleging

In het verzoekschrift vraagt de verzoekende partij dat het Frans wordt gebruikt als proceduretaal.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient erop te wijzen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt: *“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving*

het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing werd genomen in de Nederlandse taal. In de huidige stand van de procedure volstaat deze vaststelling om de zaak te behandelen in het Nederlands

De Raad gaat dan ook niet in op het verzoek van de verzoekende partij die trouwens ter terechtzitting pleit in het Nederlands.

5. De behandeling van de vordering tot schorsing

Overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

5.1. Betreffende de eerste voorwaarde van het ernstig middel

In een enig middel werpt verzoekster de schending op van artikel 3 EVRM. Na een theoretische uiteenzetting over voormelde bepaling betoogt verzoekster *in concreto* als volgt:

"En l'espèce, la requérante a introduit une demande de protection internationale, de sorte que la décision attaquée est actuellement suspendue. Le délai de recours contre ladite décision n'étant, quant à lui, pas suspendu, la requérante se voit dans l'obligation, à titre conservatoire, d'introduire le présent recours. En effet, d'une part, la requérante allègue être exposé à un risque de torture, de traitement inhumain ou dégradant, en cas de retour vers son pays d'origine. Bien que ses craintes feront l'objet d'un examen par le CGRA, la requérante est actuellement en train d'essayer de faire parvenir des documents originaux de son pays d'origine. En raison du risque que ces documents arrivent postérieurement à la clôture de sa demande de protection internationale (en cas de clôture négative de celle-ci), et compte tenu de la circonstance que la loi du 15 novembre 1980 telle que modifiée par la loi du 21 novembre 2017 prévoit désormais des délais extrêmement courts pour le traitement d'une seconde demande de protection internationale ainsi que l'absence de recours suspensif concernant celle-ci, la requérante souhaite se réserver la possibilité, dans un tel cas de figure, d'actionner le présent recours par le biais d'une demande de mesures provisoires afin que puissent être pris en considération les éventuels nouveaux éléments qui seraient arrivés en sa possession et que soit dès lors examiné, de manière sérieuse et approfondie, l'existence d'un risque de traitement contraire à l'article 3 CEDH en cas de rapatriement vers le Guinée. D'autre part, il existe la possibilité que la requérante soit, en cas de clôture négative de sa demande de protection internationale, rapatrié vers un autre pays tiers d'où il proviendrait.

5.2.1 Refoulement direct vers l'Arabie Saoudite : Absence d'examen du risque réel de subir des atteintes graves au sens de l'article 3 de la CEDH La requérante est arrivée en Belgique depuis l'Arabie Saoudite. Et, en cas de retour forcé en exécution d'une décision de refoulement, tel que prévu par la Convention de Chicago, elle sera renvoyée dans le pays où elle a embarqué pour atterrir sur le sol belge, soit en Arabie Saoudite. La question de savoir si la requérante risque de subir les traitements prohibés par l'article 3 de la CEDH en étant renvoyée en Arabie Saoudite se pose dès lors. En effet, puisque selon la jurisprudence constante de la Cour européenne des droits de l'homme : « l'expulsion d'un demandeur d'asile par un Etat contractant peut soulever un problème au regard de l'article 3, donc engager la responsabilité de l'Etat en cause au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumis à la torture ou à des peines ou traitements inhumains ou dégradants. Dans ce cas, l'article 3 implique l'obligation de ne pas expulser la personne en question vers ce pays (Soering c. Royaume-Uni, 7 juillet 1989, §§ 90-91, série A no 161, Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni, 30 octobre 1991, § 103, série A no 125, H.L.R. c. France, 29 avril 1997, § 34, Recueil 1997-III, Jabari, précité, § 38, Salah Sheekh c. Pays-Bas, no 1948/04, § 135, 11 janvier 2007, Saadi, précité, § 152). »

A cet égard, il est intéressant de se pencher sur la législation saoudienne portant sur la présence de personnes provenant de l'étranger sur son sol et particulièrement de celles ne détenant pas de titre de séjour valide ou de visa. L'article 4 de la "Residency Regulation" 6 du gouvernement saoudien impose aux conducteurs d'une variété de transports, dont ceux de l'aviation, de soumettre aux autorités une liste des passagers qui ne détiennent pas de titre de transport valide ou dont l'authenticité du titre de transport paraît douteuse, de même que de ne pas les laisser débarquer du moyen de transport. Cette réglementation vise bien entendu à rendre effective l'interdiction pour toute personne ne détenant pas de titre de séjour valide d'entrer en terre saoudienne qui est prévue à l'article 2 de cette-même réglementation. Un article récent

publié par le Ministère de l'Intérieur informe sur le sort des personnes sans titre leur permettant de fouler le sol saoudien : « The Ministry of Interior said that the joint field campaigns to follow up and arrest violators of residency, labor, and border security regulations, which took place in all regions of the Kingdom of Saudi Arabia from December 28, 2023, to January 06, 2024 resulted in the following: [...] 46,583 violators were referred to their diplomatic missions to obtain travel documents; 2337 violators were referred to complete their travel reservations; and 8292 violators were deported » (Traduction Libre : Le Ministère de l'Intérieur a déclaré que les campagnes conjointes sur le terrain pour suivre et arrêter les contrevenants aux réglementations sur la résidence, le travail et la sécurité des frontières, qui ont eu lieu dans toutes les régions du Royaume d'Arabie Saoudite du 28 décembre 2023 au 06 janvier 2024, ont abouti aux résultats suivants : [...] 46 583 contrevenants ont été référés à leurs missions diplomatiques pour obtenir des documents de voyage ; 2337 contrevenants ont été référés pour finaliser leurs réservations de voyage ; et 8292 contrevenants ont été expulsés.) Le "Country Reports on Human Rights Practices: Saudi Arabia" 7 du "U.S. Department of State", qui indique également que : "Multiple media sources claimed the government had increased activities to arrest and deport undocumented migrants". (Traduction libre : Plusieurs sources médiatiques ont affirmé que le gouvernement avait intensifié les activités pour arrêter et expulser les migrants en situation irrégulière"). 6 The Residence Regulations de la Supreme Royal Order No.17/2/25/1337 on 11/09/1371H (4/6/1952G) consulté le 11 janvier 2024 via <https://www.refworld.org/pdfid/3fb9fd44.pdf>. 7 U.S. Department of State, "2022 : Country Reports on Human Rights", 2022, pp. 40-41, consulté le 11 janvier 2024 via https://www.state.gov/wp-content/uploads/2023/03/415610_SAUDI-ARABIA-2022-HUMAN-RIGHTSREPORT.pdf 9

A cet égard, il est donc important de noter que la détention de la requérante dans les centres de déportation saoudiens ne peut pas être exclue. Concernant les conditions de détentions dans ces centres, dits « de déportation », le rapport précité fait référence à une lettre du OHCHR qui s'inquiète sur les conditions de détention alarmantes des migrants : ... "A letter from the UN Office of the High Commissioner for Human Rights (OHCHR), addressed to the Saudi Government and released to the public in December 2022, listed allegations of migrant abuse perpetrated by Saudi security forces, including killings, torture, arbitrary detention, and sexual abuse" (Traduction Libre : Une lettre du Bureau du Haut-Commissaire des Nations Unies aux droits de l'homme (OHCHR), adressée au gouvernement saoudien et rendue publique en décembre 2022, énumérait des allégations de maltraitance des migrants perpétrées par les forces de sécurité saoudiennes, incluant des meurtres, de la torture, des détentions arbitraires et des abus sexuels). Amnesty International dénonce également les conditions de vie inhumaines et dégradantes de ces centres dans son rapport "It's like we are not human – Forced returns, abhorrent detention conditions of Ethiopian migrants in Saudi Arabia". En effet, les migrants sont empilés sans avoir accès à suffisamment de nourriture et plus alarmant encore, ils ne sont pas pris en compte lorsqu'ils font état de problèmes de santé. A cet égard, il est arrivé que des personnes meurent et n'aient été évacuées de la cellule que quelques jours après leur décès. Amnesty fait également état de la propagation de maladies, d'odeurs putrides et d'infestation de poux. De plus, et plus fondamentalement, le même rapport alarme sur le fait que : "Before deportation, many of the returnees were held in detention centres with inadequate access to food, public utilities, and with a general lack of privacy. Furthermore, due to the extreme conditions experienced in detention centres, many returnees developed severe medical conditions, such as physical and psychological trauma, psychiatric illnesses due to gender-based violence, suspected rape, and respiratory illnesses, including pneumonia."9 (Traduction libre : Avant d'être expulsées, de nombreuses personnes ont été détenues dans des centres de détention où l'accès à la nourriture et aux services publics était inadéquat et où l'intimité était généralement inexistante. En outre, en raison des conditions extrêmes rencontrées dans les centres de détention, de nombreuses personnes rapatriées ont développé de graves problèmes médicaux, tels que des traumatismes physiques et psychologiques, des maladies psychiatriques dues à la violence sexiste, des suspicions de viol et des maladies respiratoires, y compris la pneumonie). Sont aussi inquiétants les différents témoignages selon lesquels : Amnesty International, "Saudi Arabia: "It's like we are not human": forced returns, abhorrent detention conditions of Ethiopian migrants in Saudi Arabia", 2022, p 7-15, consulté le 11 janvier via Saudi Arabia: "It's like we are not human": Forced returns, abhorrent detention conditions of Ethiopian migrants in Saudi Arabia - Amnesty International 9 Idem., p. 11. 10 "Allegations of torture by police and prison officials are common, and access to prisoners by independent human rights and legal organizations is extremely limited. In 2019, international media published leaked prison medical records indicating that many political prisoners suffered from cuts, bruises, burns, and malnutrition. Detained women's rights activists were reportedly given electric shocks, whipped, beaten, sexually abused, and threatened with rape. Conditions in migrant detention centers are notoriously poor" (Traduction libre : Les allégations de torture par la police et les agents pénitentiaires sont courantes, et l'accès aux prisonniers par les organisations indépendantes de défense des droits de l'homme et les organisations juridiques est extrêmement limité. En 2019, les médias internationaux ont publié des fuites de dossiers médicaux de prison indiquant que de nombreux prisonniers politiques souffraient de coupures, d'ecchymoses, de brûlures et de malnutrition. Des militantes des droits des femmes détenues auraient reçu des décharges électriques, auraient été fouettées, battues, abusées

sexuellement et menacées de viol. Les conditions dans les centres de détention pour migrants sont notoirement mauvaises).

Encore une fois, si la requérante est renvoyée en Arabie Saoudite le risque élevé qu'elle soit détenue dans ces centres de déportation ne peut pas être exclu. Et par là-même, le risque de subir des traitements inhumains et dégradants de même que des agressions sexuelles, ainsi que le viol, dont le préjudice sera difficilement réparable. En effet, puisqu'elle fait partie de deux groupes ciblés par les autorités saoudiennes, soit, les femmes en détention et les migrants sans titre de séjour valide en Arabie Saoudite détenu en vue d'une déportation. Or, il revient à l'autorité d'écarter tout doute quant au risque que la personne demandant l'asile subisse des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH tel que le soulève l'avocat général de la Cour de Justice de l'Union Européenne en rappelant la jurisprudence de la Cour EDH : « Dans son arrêt, la Cour EDH a constaté une violation de l'article 13 de la CEDH (les dispositions relatives au recours effectif) lu en combinaison avec l'article 3 de la CEDH. Signalant les conséquences sinon potentiellement sérieuses pour les requérants, la Cour EDH a conclu (25) qu'il appartenait aux autorités nationales de se montrer aussi rigoureuses que possible et de procéder à un examen attentif des griefs tirés de l'article 3 de la CEDH. Cela signifie que les autorités nationales doivent écarter tout doute, aussi légitime soit-il, quant au caractère mal fondé d'une demande de protection, et ce quelle que soit l'étendue des compétences de l'autorité chargée du contrôle. La Cour a observé que dans la mesure où les documents étaient au cœur de la demande de protection, leur rejet sans « vérifier leur authenticité » ne peut être considéré comme étant l'examen attentif et rigoureux attendu des autorités nationales au sens de l'article 13 de la CEDH et ne procède pas d'une protection effective contre tout traitement contraire à l'article 3 de la CEDH dans des circonstances où un processus (relativement) simple d'enquête du UNHCR aurait permis de répondre de manière 10 Freedom House: "Freedom in the World 2023 - Saudi Arabia", 10 March 2023, last accessed: 24 August 2023 via <https://freedomhouse.org/country/saudi-arabia/freedom-world/2023> 11 décisive à la question de savoir s'ils étaient authentiques et fiables".

Verzoekster is een onderdaan van Guinée. Ze stelt het zelf in de aanhef van haar verzoekschrift en ook het CGVS stelde verzoeksters Guineese nationaliteit niet in vraag.

Gezien niet blijkt en verzoekster ook niet voorhoudt dat ze toegelaten kan worden tot een ander land, houdt het in dat de vervoersmaatschappij die verzoekster naar België bracht, haar zal moeten vervoeren of laten vervoeren naar Guinée.

Artikel 74/4 van de Vreemdelingenwet stelt immers: "De openbare of private vervoerder die een passagier in het Rijk brengt die niet in het bezit is van de bij artikel 2 vereiste stukken of die zich bevindt in één van de andere in artikel 3 bedoelde gevallen, moet hem zonder verwijl vervoeren of laten vervoeren naar zijn land van oorsprong of naar elk ander land waar hij toegelaten wordt".

Het is trouwens deze bepaling waarnaar de "vordering" verwijst, die is opgesteld door de grenspolitie op 2 januari 2024 ten behoeve van de betrokken vervoersmaatschappij voor het binnenbrengen van verzoekster met een vervalst reisdocument en die zich bevindt in het administratief dossier,

Ter terechtzitting betwist de verzoekende partij de eindbestemming Guinée ook niet. Verzoekster toont niet aan dat ze in Guinée een behandeling riskeert in strijd met artikel 3 EVRM. Er is de in punt 1.7. bedoelde beslissing van het CGVS, het in punt 1.8. bedoelde arrest van de Raad en verzoekster brengt geen andere elementen aan in haar vordering tot voorlopige maatregelen die wijzen op een mogelijke schending van artikel 3 EVRM.

Verzoekster valt er in haar verzoekschrift echter over dat verweerder geen onderzoek heeft gedaan naar de vraag of ze een reëel risico loopt op een menonwaardige behandeling of straf in Saoedi-Arabië.

Verzoekster verwijst hiervoor naar de Conventie van Chicago en is van oordeel dat ze zal teruggestuurd worden naar het land waar ze ingescheept is om te landen op Belgisch grondgebied.

Verzoekster duidt echter niet nader op grond van welke bepaling van de Conventie van Chicago dit het geval is en of deze bepaling rechtstreekse werking heeft in België en hoe dit voorrang kan hebben op artikel 74/4 van de Vreemdelingenwet, temeer daar in de memorie van toelichting bij het wetsontwerp tot invoering van de bepalingen 74/2 t.e.m. 74/4 wordt gesteld dat ze tot doel hebben bindende kracht te verlenen aan de artikelen 3.35 en 3.36 van de Bijlage 9 bij het Verdrag van Chicago (Kamer, zitting 1986-1987, doc. 689/1 – 86/87, p.5.).

Maar zelfs als moet worden aangenomen dat de Conventie van Chicago de betrokken vervoersmaatschappij zou verplichten om verzoekster (enkel) terug te brengen naar Saoedi-Arabië, kan verzoekster nog niet gevolgd worden in haar betoog dat verweerder onderzoek moet verrichten naar een risico op schending van artikel 3 EVRM voor wat betreft dit land.

Verzoekster ontwikkelt immers hypothese op hypothese zonder veel grondslag waarin de Raad niet kan meestappen.

Vooreerst haalt ze Saoedische wetgeving aan over verplichtingen van vervoerders om een lijst voor te leggen van passagiers die niet over een geldig vervoersbewijs ("*titre de transport*") beschikken of waarvan de authenticiteit te betwijfelen valt, met het verbod ze te laten ontschepen. De Raad ziet niet en verzoekster legt ook niet uit waarom ze vertrekt van de hypothese dat ze niet over een geldig vervoersbewijs zou beschikken als ze wordt teruggebracht naar Saoedi-Arabië.

Verzoekster betoogt verder dat de voormelde Saoedische wetgeving "*vise bien entendu à rendre effective l'interdiction pour toute personne ne détenant pas de titre de séjour valide d'entrer en terre saoudienne qui est prévue à l'article 2 de cette-même réglementation*".

Voor zover verzoekster al gevolgd kan worden in de brug die ze maakt tussen "*titre de transport*" (vervoersbewijs) en "*titre de séjour*" (verblijfsvergunning) - wat toch twee verschillende zaken zijn - ziet de Raad niet in waarom verzoekster het grondgebied van Saoedi-Arabië zou willen of moeten betreden. Deze bestemming is hoogstens een transitbestemming voor verzoekster, in afwachting van een vlucht van Saoedi-Arabië naar Guinée, haar land van herkomst. De Raad leest trouwens in de betrokken "*Residency Regulation*" waarvan verzoekster de weblink verstrekt, dat er bepalingen zijn voor vreemdelingen in transit met een onderscheid tussen transit minder dan 24 uren (enkel een geldig nationaal paspoort vereist en de verplichting om in de luchthaven te blijven) en transit meer dan 24 uren en minder dan tien dagen (mogelijkheid om een speciale kaart te krijgen).

De Raad kan *prima facie* ook de relevantie niet inzien van allerlei informatie die verzoekster verstrekt over Saoedi-Arabië en die betrekking heeft op illegale vreemdelingen die zich in dit land bevinden of op vreemdelingen die via de landsgrenzen Saoedi-Arabië proberen binnen te geraken of die betrekking heeft op gedwongen verwijdering van onderdanen van Ethiopië, of op personen die niet in het bezit zijn van verblijfs- of werkvergunningen of die de door verzoekster niet nader omschreven "*border security regulations*" niet respecteren.

Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden in haar brug die ze vervolgens weer maakt naar discutabele detentie-omstandigheden van deze personen in gesloten centra, in afwachting van een repatriëring, die in verschillende rapporten naar voren gebracht worden. De Raad ziet niet in en verzoekster legt ook niet uit waarom ze als transitpassagier zou verzeilen in detentiecentra waar vreemdelingen verblijven in afwachting van hun repatriëring door de overheden van Saoedi-Arabië en waar verkrachting van vrouwen gerapporteerd werd.

De Raad besluit dan ook dat verzoekster, die afkomstig is van Guinée, niet kan gevolgd worden waar ze een schending van artikel 3 EVRM koppelt aan detentie-omstandigheden in Saoedi-Arabië voor illegale immigranten in afwachting van hun repatriëring door de overheden van dit land.

Verzoekster zoekt voor een terugnijfving naar Saoedi-Arabië daar waar ze afkomstig is van Guinée, steun in de Conventie van Chicago zonder enige duiding en ze verklaart niet waarom artikel 74/4 van de Vreemdelingenwet te dezen niet van toepassing is.

Het enig middel is dan ook niet gegrond en derhalve niet ernstig. Verzoeksters theoretische beschouwingen over artikel 3 EVRM m.i.v. verwijzing naar allerlei rechtspraak over artikel 3 EVRM kunnen niet tot een ander oordeel leiden.

De Raad voegt er voor de volledigheid nog aan toe dat het niet uitgesloten is dat vermits de terugnijfvingmaatregel van rechtswege gelijkgesteld wordt met een bevel om het grondgebied te verlaten (cfr. supra punt 2), verzoekster juridisch-technisch gezien zich niet meer aan de grens van het Rijk bevindt waardoor de betrokken vervoersmaatschappij ontheven is van haar plicht vermeld in artikel 74/4 van de Vreemdelingenwet of van haar plicht om verzoekster terug te brengen naar het land waar ze inscheepte alvorens naar België te reizen, die verzoekster ontleent aan de Conventie van Chicago.

In dat geval zal verweerder zelf de repatriëring moeten organiseren, waarbij hij de plicht heeft om verzoekster terug te brengen naar de grens van het land van herkomst (cfr. artikel 7, tweede lid, van de Vreemdelingenwet).

Dit vindt aansluiting in de nota van verweerder van 12 januari 2024 die hij heeft opgesteld n.a.v. het in punt 1.5. bedoelde beroep. Hierin kan namelijk gelezen worden: "*Hierbij moet een kanttekening gemaakt worden, met name dat indien verzoekster in de toekomst zou worden toegelaten tot het grondgebied, omdat er bijvoorbeeld geen beslissing is genomen binnen de vier weken m.b.t. het VIB, de terugnijfvingmaatregel*

wordt omgezet in een bevel om het grondgebied te verlaten. In dat geval is er van een teruggedrijving naar Saudi Arabië geen sprake meer en zal de verwijdering naar het land van herkomst beoogd worden”.

5.2. De vaststelling dat geen ernstig middel werd ontwikkeld, volstaat voor de verwerping van de vordering tot schorsing.

6. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid voldoet aan de voorwaarden om te worden behandeld.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend vierentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. EKKA